İşten atılmalara karşı fabrikalarında direnen MAGA Deri ve CONTITECH işçilerine destek olalım!

Özel
Sayı:3
MART
1991
2000 TL.
(KDV DAHİL)

İŞÇİLERİN SESİ

"Sıra bana ne zaman gelecek" diye beklemeyelim

İşçi kıyımına direnelim!

■ Ülke tarihinin en büyük işçi kıyımı 250 binlere varan sayılarla devam ediyor. Egemen sınıflar ve siyasi iktidar, yaşadıkları krizin faturasını, zam borbardımanıyla, işçi kıyımıyla işçilere, emekçilere çıkartıyorlar.

■ Öncü, ilerici, devrimci işçiler özellikle seçilerek işten atılırken, işçi sınıfının son dönemde gelişen mücadelesine set çekilmeye, işçi sınıfına çaresizlik, yalnızlık duygusu aşılanmaya çalışılıyor.

■ Sarı-uzlaşmacı-faşist sendika yönetimleri durumdan hoşnut. Sözde 'demokrat' sendika yönetimleri ise, işçi sınıfının mücadelesini düzen içinde eritme ve muhaliflerinden kurtulma kaygısıyla bu kıyıma ortak oluyorlar.

■ Bütün bu saldırılara cevap vermek, işçilerin örgütlü direnişinden geçiyor. Eşiyle, çocuğuyla, emekçi kesimlerle bütünleşmesi zorunlu bu mücadele, demokrasi mücadelesinden ayrı görülemez.

KÖRFEZ KRİZİ DEĞİL, SİSTEM KRİZİ

Ülke tarihinin en büyük işçi kıyımı sürüyor. Metal, tekstil işkolları ağırlıkta olmak üzere, hergün yüzlerce işçinin işten çıkartılmasıyla devam eden bu kıyım, şimdiden 250 binlere ulaştı.

İşverenler keyifli ve pervasız, sendika yönetimleri suspus, işçiler dağınık.

Egemen sınıflar ve siyasi iktidar, Ortadoğu'daki gelişmelerle birlikte ülkeyi savaş toz dumanına boğarken, fatura yine işçilere

Savaş kışkırtıcılarının "demokratikleşme" programı sahtedir

Ortadoğu'da aylardır, her türlü araçla, atılan 1 milyon ton bombayla sürdürülen emperyalist savaş şimdilik sona erdi. Bugün, yanmış yıkılmış kentlerin, onbinlerce ölünün üzerinde ganimetten en çok payı almanın savaşı sürüyor.

Paylaşım aşamasında görünen ilk sonuçlardan biri, TC'nin payına sadece kırıntıların düşecek olmasıdır. Savaş krizine yılana sarılır gibi sarılan Özal, ne savaş tazminatından beklediği payı alabildi, ne de Avrupa kapılarını sonuna kadar açtırabildi. Ortadoğu'nun "yeniden imarı" konusunda ise Türkiye'nin yerli işbirlikçi tekelcilerine uluslararası tekellerden fazla bir pay kalmayacak.

Savaş öncesinde Özal, toplumun her kesiminden yükselen hoşnutsuzluk ve muhalefetin baskısı altında, politikalarını gerçekleştirmekte etkisiz kalıyordu. Savaş koşulları, Özal'a , kendisini iktidarda tutma olanağı yaratacak politikaları uygulamada hareket kolaylığı ve kitleler üzerindeki denetimini artırma imkanı sağladı. Ama Özal bilmektedir ki, bu etki, gözler savaşın toz dumanından iç sorunlara çevrildikçe azalacak ve iktidara karşı tepkiler yükselecektir. Savaş boyunca grev ertelemelerine, katlanan zamlara, tarihinin en büyük kıyımına hedef olan işçiler başta olmak üzere, devlet terörü altındaki Kürtler ve tüm toplumsal muhalefet Özal'a, değil Ortadoğu'yu Türkiye'yi bile dar edecektir.

Özal, yükselecek toplumsal muhalefetin önünü kesmeyi amaçlayan yeni projeleri gerçekleştirmenin eşiğindedir. Bunlar, "liberalleşme" adı altında piyasaya sunulan, 141-142-163'ün kaldırılması, Kürtçe'nin "serbest" bırakılması, infaz indirimi, sendikalar ve grev yasalarında değişiklik, memurlara "sendikal" haklar tanınması vs gibi manevralardır. Başından itibaren en ateşli savaş kışkırtıcılığını sürdüren Özal'ın,"liberallik" görüntüleri aldatmacadır. Özal, demokratikleşme maskesi altında piyasaya sürdüğü bu politikalarla aslında, daha baskıcı bir devlet aygıtı yaratmu ve Ortadoğu'da oynamaya hazırlandığı role uygun bir sivil diktatörlüğü güçlendirme çabasındadır. Liberallik sopasını kullanarak toplumsal muhalefeti ehli ve ehli olmayan diye ikiye ayırmaya çalışmaktadır. Ehli muhalefeti bir parmak balla kendine yedeklemeye çalışan Özal'ın demokratik bir toplumsal muhalefet için uygun gördüğü şey, 12 Eylül'ün ilk aylarındaki uygulamaları aratmayacak "anti-terör" yasalarıdır. Özal bu iki yüzlü politikayı bir an önce sahneye koyarak savaşın yarattığı olanakları oya dönüştürmeye çalışacak ve bir erken seçimle yeniden meşruiyet aramaya yönelecektir.

Kendi sınıf çıkarları için her türlü kürsüyü pervasızca kullanan tekelci burjuvazinin temsilcileri, bu dönemi sessiz ve derinden geçirmeyi yeğlemektedirler.

(Devamı arka sayfada)

İşçi kıyımına direnelim

emekçilere çıkartıldı, çıkartılıyor.

İşçi kıyımına gerekçe olarak 'Körfez Krizi' ve bunun getirdiği 'Ekonomik Darboğaz' gösteriliyor. Oysa 1 yıl önceye de, 10 yıl önceye de baktığımızda, işverenlerin aynı ağlaşmalarıyla karşılaşıyoruz. Ekonomik politikaların tıkandığından, ekonomik istikrarsızlıktan, kârsızlıktan söz ediyorlar. Bugün de şikayetleri aynı. Bu da egemen sınıfların sürekli bir krizin içinde olduğunu gösteriyor bize.

Çarpık bir kapitalistleşme süreci yaşayan, omurgası yamuk bir insan gibi emperyalistlere dayanarak ayakta durabilen ülkemiz egemen sınıfları, dünya kapitalizminin yaşadığı durgunluktan, krizden çok derin, sarsıcı bir biçimde etkileniyor. Yani dünya kapitalizmi hapşırsa, Türkiye ekonomisi yatak döşek hasta oluyor. Yaşadığı ekonomik krizi hafifletme doğrultusunda, Kuveyt bahanesiyle Ortadoğu'ya giren ve petrol muslukları kendi ekonomilerine açılacak yönde müdahalelere girişen başta ABD ve diğer emperyalist ülkelerin ardından, Türkiye'nin savaşa ortak edilmesinin, 'Körfez Krizi'ni doğrudan hissetmemizin sebebi de bu. Yani Türkiye egemen sınıflarının emperyalist çıkarlara şaşmaz bağlılığı. İşte ülke ekonomisinin bu yapısal bozuklukları, zaman zaman şiddetlenerek dışa vuruyor. 'Körfez Krizi'nde olduğu gibi...

Çare mi? Hazır. Gelsin zamlar, gelsin iflas edip kurtarılmalar, gelsin fabrika satmalar, gelsin işçi kıyımı, ucuz işgücü...Hasta olan, kriz yaşayan onlar, zorla acı ilaç içirilenlerse, işçiler, emekçiler, yoksul halk.

Savaş kışkırtıcılarının "demokratikleşme" programı sahtedir

(Baştarafı ön sayfada)

Krizin yarattığı kayıpları Ortadoğu pastasından pay koparıp, devletten savaş tazminatı talep ederek kara dönüştürmeyi hedefleyen tekelci burjuvazi, bir yandan da kitlesel bir işçi kıyımıyla işçi sınıfının büyük emeklerle yarattığı örgütlülükleri yoketmeye çalışmaktadır.

Savaş boyunca cami avlularından sokaklara çıkan şeriatçıları da Özal'ı rahatsız eden unsurlar arasında saymak mümkündür. Özal'ın partisi içinde "muhafazakar" kanata karşı gerçekleştirmeye çalıştığı operasyon, Kürtler için federasyondan bile sözetmesi ABD'nin Ortadoğu'da gerçekleştirmeye çalıştığı emperyalist politikalardan bağımsız değildir. Özal bu politikalar doğrultusunda karısını partide ön plana çıkarmaya çalışarak ANAP içinde bile muhalefete gözyummayacağını göstermektedir.

Özal ateşle oynamaktadır. Ateşle oynayanın elinin yanacağını hesap etmemektedir. Özal'ın elini yakacak en güçlü ateş kısa dönemde Newroz ateşidir. Bugün Şırnak'ta İdil'de, Dargeçit'te kitleler halinde silahların, şiddet politikalarının üzerine yürüyen yoksul köylüler kendilerine dayatılan bir Amerikancı Kürt çözümüne rıza göstermeyeceklerini Özal'ın yüzüne haykırmaktadırlar. Özal'ın elinde benzin bidonuyla üzerine gittiği Newroz ateşi giderek güçlenecek ve bugün Maga Deri'de, Contitech'de, Zonguldak direnişinin deneyleriyle yakılan işçi ateşleriyle birleşebildiği ölçüde iktidarı tutuşturacaktır.

Tüm toplumsal muhalefet çok önemli bir sınavla karşı karşıyadır. Başta işçi sınıfı olmak üzere toplumsal muhalefetin bütün kesimleri Türkiye'yi Ortadoğu'daki savaşa sokamayınca savaşa girmemekle övünen Özal'a, ülke içinde emekçilere karşı yürüttüğü savaşın hesabını sorduğu ölçüde yıkımdan kurtulacak ve geleceği üzerine konmaya çalışılan ipoteği yırtıp atacaktır. Bu görevin yerine getirilmesi sadece ve sadece, halkın tek umudu olma potansiyelini taşıyan devrimci politikaların işçi sınıfı ve diğer toplumsal muhalefetle birleşmesiyle mümkündür.

İŞÇİ KIYIMINDA İKİNCİ PATRONLAR: SARI-FAŞİST SENDİKA YÖNETİMLERİ

Evet. Bu ağır fatura halka, özellikle de işçi sınıfına ödetilirken sendikalar ne yapıyor? Koca bir hiç.

Geçtiğimiz toplusözleşme sürecinde olayı salt ücret zammı mücadelesine indirgeyip, 3-5 kuruş zamla (enflasyon ve zam borbardımanı karşısında gerçekten böyle) görüntüyü kurtarmaya çalışan sarı-uzlaşmacı sendikacılar, işçi kıyımına, sessiz kalarak ortak oluyorlar. Hatta yer yer işverene isim vererek, liste sunarak, işçilere karşı ikinci patronluk yapıyorlar.

İşçi kıyımı sadece 'az işçiyle çok iş' 'ucuz işgücü' amacıyla yapılmıyor elbette. Bu kıyımla, bir yandan son toplusözleşmelerde sağlanan nispi artışı budamak hedeflenirken, diğer yandan, '89 Mart-Nisan'ıyla kitlesel gücünü ortaya koyan, '90 1 Mayıs'ında bu gücü sınıf tavrıyla dışa vuran, Zonguldak Direnişi'yle büyük ivme kazanan işçi sınıfının mücadelesinin önüne set çekmek de amaçlanıyor. Bu yüzden özellikle öncü, sınıf bilinçli, devrimci işçiler işten çıkartılıyor. Bu sayede toplumsal muhalefetin lokomotifi haline gelen işçi hareketinin özgüvenini sarsmak, işçilere çaresizlik ve yalnızlık duygusu aşılanmak, işçileri öndersiz bırakmak amaçlanıyor.

Bu durum sadece işverenleri değil, sarı-uzlaşmacı-faşist sendika yönetimlerini de rahatlatıyor. Görüntüde 'demokrat-ilerici' geçinen bazı sendika yönetimleri ise "yok aslında birbirimizden farkımız" derecesine gerici-faşist sendika yönetimleriyle aynı tavrı gösteriyorlar. İşten atılacak öncü işçilerin seçiminde yardımcı oluyor, işçi kıyımına karşı yükselen sesleri boğuyor, direnişleri kırıyorlar.

Sendika yöneticiliğini, gelir getiren avanta sağlayan bir meslek olarak görenler, sendikal anlayışlarını siyasi iktidarın politikalarına yedekleyenler işçi sınıfı mücadelesini düzen içi kanallara akıtmak istiyorlar. İşçilerin söz ve karar sahipliğine dayanan gerçek bir sınıf sendikası hareketini savunan işçileri safdışı bırakarak, "yönetim alanlarını" dikensiz gül bahçesine çevirmeyi, işçileri sessizleştirmeyi hedefliyorlar.

İŞTEN ÇIKARTILMAK, SEFALET İÇİNDE YAŞAMAK KADERİMİZ DEĞİL. YAŞAM İŞÇİ SINIFINA DİRENMEYİ DAYATIYOR. SALDIRILAR, İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜ DİRENİŞİ ÖLÇÜSÜNDE GERİLEYECEKTİR

Bütün bu saldırıların hedefi işçiler ise dağınık ve sessiz. İşten atılanlar tazminatlarını hesaplamakla yetinip, sessiz bir öfkeyle durumu kabulleniyorlar. Atılmayanlarsa, 17. maddenin, tazminatından olmanın korkusuyla, utangaçlığa gömülü bir sessizlik yaşıyorlar. Ne siyasi ne de sendikal boyutta gerçek bir önderliğe sahip olmayan işçi sınıfı, işverenlerin, siyasi iktidarın, sarı-faşist sendika yönetimlerinin saldırıları karşısında örgütsüzlüğün ve devrimci politikalarla buluşamamanın dağınıklığını, suskunluğunu yaşıyorlar.

Ancak, ne işten atılanların eve kapanması, ne de şu an çalışanların bu kıyımdan 'yakayı kurtarma' kaygısıyla sessiz kalmaları durumu değiştirmeyecek. Özellikle, önümüzdeki aylarda derinleşeceği anlaşılan ekonomik krizle birlikte (yatırımların düşmesi, üretimden kaçış, stok satışına yönelme...) daha pekçok işçi kendini sokakta bulacak. (Bugün 250 bin olan sayının önümüzdeki aylarda 400 bine ulaşması bekleniyor).

Peki sefalet içinde yaşamak, işsiz kalmak kaderimiz mi?

Elbette değil. Bu durumu değiştirecek olan, ne SHP, DYP gibi düzen partileri, ne ihanetçi sendika yönetimleri, ne de gökten zembille inecek bir kurtarıcı...

Bu durumu değiştirecek olan, işçi sınıfının üretimden gelen gücüyle devrede olması. Bugünkü saldırılar da ancak, işçilerin direnişi ölçüsünde gerileyecek. 60'lı yıllarda Kavel, Paşabahçe, 70'lerde Aşkale, Yeniçeltek, Tariş gibi döneme damgasını vuran direnişler bunun örneğini veriyor bizlere. '89 Mart-Nisan'ında üretimden gelen güçlerini sokaklara çıkarak daha da etkili kılan işçiler, sözleşmeleri katı tutumlarıyla çıkmaza sokan işverenleri ve uzlaşmacı bir tutum sergileyen sendikaları bu mücadeleleriyle zorladılar... Yakın zamandaki Zonguldak Direnişi de sadece toplu sözleşmeyle kalmayan, Ankara'ya yönelerek ANAP iktidarını zorlayan güçlü deneyler sundu işçi sınıfı mücadelesine. Ve en önemlisi bu deneyler, istenilen kazanımlarla sonuçlanmasa da saldırıları geriletmede, ileriye yönelik adımlar atmada, mücadeleyi kazanımlara taşımada tek gücün işçi sınıfında ve onun direnişinde olduğunu gösterdi.

Bugünün değişmez gerçeği de bu.

İŞÇİ KIYIMI TÜM SINIFIN SORUNUDUR

İşçi kıyımı, salt işten atılanların değil, bugün için çalışabilen işçilerin de sorunu.

Egemen sınıflar kaşığın ucuyla verdiklerini, kepçeyle geri almakla da yetinmiyorlar. Boğazımızdaki lokmaya da göz dikiyorlar. Sadece işçilerin değil, eşiyle çocuğuyla yüzbinlerce insanın aşıyla, ateşiyle oynuyorlar.

İşten atılanı, çalışanıyla işçi kıyımına birlikte direnmek, emeğimize, insanca yaşama hakkımıza, onurumuza sahip çıkmaktır.

"Bana ne zaman sıra gelecek" diye beklemeden örgütlü direnişimizle devrede olalım.

Üretim alanları, işçi kıyımına karşı direnişimizin en önemli mevzileri. Bu süreçte 'FABRİKALAR BİZİMDİR, TERKETMEYECEĞİZ' şiarını yükselterek direnelim. Fabrikalarımızı birer direniş kalesine çevirelim.

A fabrikası, B fabrikası demeden, sendika, bölge ayrımı yapmadan, işçi kıyımına karşı direnişi fabrikadan fabrikaya örerek yükseltelim. Kadınıyla, çocuğuyla, esnafıyla, işsiziyle, memuruyla, mahallelerden fabrikalara uzanan bir destek hareketi yaratalım. Zonguldak'ta yaşanan, halkın birlikte mücadelesini, işçi kıyımına karşı da gerçekleştirelim.

Hem işverenlerin saldırılarını geri püskürtmek hem de sendika yönetimlerinde işçilerin söz-karar sahipliğini hakim kılmak için İşyeri Komite ve Konseylerini yaratalım, geliştirelim.

Oturup sendikaları beklemeden, ama girişeceğimiz mücadele süreciyle onları da doğru önderlik yapmaya zorlayarak, mücadelemizi insiyatifi işçilere kazandıracak örgütlülüklerle besleyerek geliştirelim.

Sorunun sistem krizi olduğundan hareketle, tekelci burjuvazinin en yetkili temsilcilerini (MESS, TÜSİAD gibi) ve siyasi iktidarı teşhir edelim. İşçi kıyımına karşı verilecek mücadeleyi; siyasi iktidarın, egemen sınıfların politikalarına karşı direnişe dönüştürüp, bunu demokrasi mücadelemizin bir adımı kılalım.

İşyerinden atılsak da fabrikamıza, arkadaşlarımıza, örgütlülüğümüze sahip çıkalım. İşten atılmalara karşı mücadeleyi yükseltirken çalışan işçilerle bağları koruyup güçlendirmeyi ihmal etmeyelim.

Tüm işçi sınıfını hedef alan işçi kıyımına birlikte direnelim.

- FABRİKALAR BİZİMDİR; ÜRETİM ALANLARINI TERKETMEYELİM!
- İŞÇİ KIYIMINA KARŞI TEK YOL ÖRGÜTLÜ DİRENİŞİMİZDİR!
- İŞYERİ KOMİTELERİNİ YARATALIM!
- ÜRETEN BİZİZ YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ!

Sahibi: Çetin UYGUR, Yazı İşleri Müdürü: Günnur İLHAN
Adres: Prf. Kazım İsmail Gürkan Cad. Hüdaverdi Han 3 / 5
Cağaloğlu İSTANBUL TEL: 528 16 73
Baskı: Son Havadis